

щата в света, е „наше-чуждо“. Това, което не може да се подведе под „нашата гледна точка“, което излиза вън от строго фиксираните ѝ рамки, автоматично поставя индивида в позицията на чужд. Гледната точка на чуждия е просто чужда, недействителна, т.е. нямаща право на съществуване в нашия свят, в локализиращия свят на общността. Но трябва да си дадем сметка, че самото наименоване на нещо като чуждо е признание за неговото съществуване, признание, че светът се е раздвоил на наш свят и чуждо и в същото време Светът се е свил в „нашия свят“ (Грекова 1996:19).

Проблемът обаче е, че и отричането на значимостта на другото със самото това, превърнато в чуждо, има своята важна стратегическа роля в отграничаването на това, което е „наше“. По този начин в отношенията между „ние“ и „те“, доколкото им е иманентна една, да я наречем, стратегическа асиметрия, могат да се разгърнат и „властови игри“ в зависимост от подръчните ресурси.

Анализът ще се насочи към този набор от проблеми, като проследи типизациите, през които са мислени другите. Тези типизации показват докъде стигат действителните и възможните взаимодействия между членовете на групите. Колкото по-негативни са те, толкова по-малко възможен е контактът, който от своя страна съдържа потенциала да промени знанието ни „за“ тях.

Как възниква отношението между местни и „пришълци“

Според разказ на жител от „Христо Ботев“ първото заселване на територията на квартала е през 20-те години на XX век. По това време там се установява смесено население. Отначало мястото не принадлежи към административните граници на столицата и местните в своите разкази го наричат „поляните“ – тогава имало само няколко къщи на българи и роми. Чак по-късно то се оформя като квартал на София. През 60-те години⁵¹ има няколко вълни от роми, които идват от Костенец. Те се заселват в района около гарата или в прос-

⁵¹ От разговор с жител на квартал „Христо Ботев“.